

Educació. — Crec que no hi ha necessitat d'establir la diferència entre educació i instrucció: en els asils tots sabem que és impossible que adquireixin de comportar-se en la vida comuna, que no coneixen ni tracten.

Ciutadania. — Què sap el pobre orfe asilat dels drets i deures del ciutadà, si ell no n'és de ciutadà; és només un número amb una xapa o medalla dintre una organització, que en tot moment i en tots els actes li recorda la seva condició, que viu de la caritat dels altres.

Moral. — No sabria dir-ho ni més concret ni més ben dit que ho fa el prestigiós Dr. Proubasta en el seu article del nostre BUTLLETÍ "L'Estatut sanitari Català", que escriu: "No s'ha de tolerar per més temps que els nois sortits dels nostres asils, en més d'un 50 per 100, per manca d'adaptació a la vida, caiguin en el crim o el vici, i el nom d'Expòsit sigui tan freqüent en els annals dels tribunals de justícia, com ho ha estat fins ara".

Recordant aquest possible esdevenidor dels nostres orfes, crec que no podem consentir semblant organització.

II. Enviar-los a collegis particulars.

El ciutadà preclar i home de cor, Dr. Jaume Aiguader, en un article publicat en aquest mateix BUTLLETÍ, sens dubte coneix la vida dels asils i volia alliberar-ne els orfes de metge, proposant que fossin enviats a collegis particulars a costes del Sindicat, o fundant-ne un en el que s'hi eduquessin conjuntament orfes i fills de metges que poguessin pagar la pensió. No hi ha cap mena de dubte que el proposat significa una millora grossa en la manera de prestar el servei; té els caires simpàtics de l'escola única i es presta a fer una orientació professional. Té l'inconvenient que cap col·legi presta el servei permanent, perquè té les seves èpoques de vacances en què no fóra atès degudament l'orfe.

III. Assistència hetero-familiar dels orfes.

Per assistència hetero-familiar, s'entén la col·locació d'un orfe en família aliena per tal que en tingui cura.

Són moltes les vegades que la mort del metge no produeix la ruïna de la família, sinó que amb auxili econòmic, la vídua, el germà gran o altre de la família, no hi hauria inconvenient en encarregar-se del sosteniment i educació de l'orfe. Per aquest mitjà la vida familiar no es modifica.

I per al cas que el desempar familiar fos absolut o no convenient encarregar-li l'orfe per circumstàncies especials de la família, sempre es trobaria una família que, mitjançant el pagament de les estances, s'encarregués de l'orfe. Algú creurà que fóra difícil de trobar famílies escollides que s'encarreguessin dels orfes; només citaré dos fets: a Suïssa i Alemanya, tenen establert el servei de tenir cura dels boigs pacífics, encarregant-los a famílies; a Burghölzli, en desembre de l'any 1929, tenien 311 malalts confiats a famílies, i l'establiment Wittenau, de Berlín, l'any 1928 hi tenia encomenats 410 malalts, i continuen el sistema per als bons efectes que produeix. Si es troben famílies que tinguin cura de malalts de la ment a satisfacció dels especialistes, crec que fóra més fàcil de trobar-ne per als orfes, i sempre, a més de millor servei, resultarà més econòmic.

Aquesta organització hauria d'ésser a base d'un *Padrinatge* que tingués cura de vigilar a l'orfe i la família. No fóra difícil que en cada població, on hi hagués un orfe, un company metge, el mestre o altra persona acceptés la vigilància diària sens perjudici de la periòdica feta per la Institució. Aquestes tres solucions tenen l'inconvenient que no donen solució mitjanament satisfactòria al problema que significa la mort del company que, per prematura o altres causes, deixa en mala situació econòmica la seva família. Crec jo que al Sindicat és arribada l'hora de fer-se la pregunta:

QUI SON ELS NOSTRES ORFES?

Crec jo que els nostres orfes no són solament els que el diccionari especifica, sinó que tractant-se d'una entitat sindical com la nostra i no una d'industrial, hem de considerar amb el mateix dret que l'orfe estrictament anomenat, sinó també a tots aquells dels quals que el metge company sindicat era l'únic obligat sosteniment perquè aquella mare o pare vellets que han esmerçat tot el fruit del seu treball estalviat per a donar carrera al fill amat i que encara fadrí, recent acabada la carrera, manté amb el seu treball i en morir prematurament deixa desemparats, no tenen dret a ésser considerats amb igual dret que un orfe? Aquella muller del metge, a la qual la mort de l'espòs trenca la vida normal i deixa sense recursos, no té dret al nostre auxili? Aquella velleta, que ha passat tota una vida de treballs i privacions